

UTVECKLINGSBEHOVEN AV BASSERVICEN INOM RÄDDNINGSVÄSENDET

Länets 205 kommuner är indelat i 22 samarbetsområden för räddningsväsendet, för vilka har utnämnts en regional brandchef. Inom länet fungerar sammanlagt 12 nödcentraler, av vilka två är statliga provnödcentraler (Salo och Mellersta Finland). Kännetecknande för länets räddningsverksamhet är brandkårernas mångfald (358), samt de frivilliga brandkårerna i glesbygd.

Då den nya räddningstjänstlagen trädde i kraft den 1.9.1999 startade diskussioner om hur man skall utveckla riktlinjerna för år 2000, som t.ex: **Med vilka medel får man tyngdpunkten flyttad mot förebyggande av olyckor?** Slutet av år 1999 präglades av osäkerhet angående hur räddningsväsendet omorganiseras, vilka utredningsman P Myllyniemi skulle framföra den 29.2.2000: **Vilket större område än kommun bör vara målsättningen för att få effektiviteten förhöjd?** Enligt vilken tidtabell skall man gå framåt och hur skall man överenskomma om kostnadernas fördelning?

Antalen för den lagstadgade brandsynen uppnår man inte till, i tillräklig mängd. Av de objekt vilka bör granskas en gång i året blir var femte ogjord (i Österbotten är medeltalet till och med var tredje). Genom att öka säkerhetsskolning och rådgivning lär sig medborgarna igenkänna en olycksrisk, förebygga olyckor och fungera i olyckssituationer.

För att räddningsverksamheten skall lyckas på en olycksplats erfordras det en kort aktionsberedskapstid i förhållandet till riskområdet, kompetenta lägesledare samt tillräckligt med manskap och materiel. Då kommunen beslutar om räddningsväsendets nivå för basservicen (före den 1.9.2000/RL 91 §) fastställs förutom den förebyggande verksamheten även den behövlig beredskapen enligt riskanalysen (med hänsyn taget till såväl normal tids, som undantagsförhållandens hot). Genom detta är den operativa beredskapens kärnfrågor bl.a.:

1. Överenskomma om ett ledningssystem så, att som befälsjour fås vid behov en av de ordinarie befälstjänsteinnehavarna. Ofta betyder detta en överenskommelse med grannkommunerna. Den i jour varande, vilken använder räddningsmyndighetens vidsträckt befogenheter bör vara kompetent för sin uppgift.
2. Påbörjandet av räddningsverksamheten per riskområde inom erforderlig tid med en styrka om 1+3. Bl.a. inom rökdykning för att rädda människor är minimistyrkan 1+3, eller vid trafikolyckor då manskapsbehovet växer samtidigt med uppgifterna (öppnande av bilen, förstahjälp åt offren, varnande av övriga trafiken...).

Att hela brandbilsparken i Finland åldras i bekymramde grad är märkbar även i Västra Finlands län. Av 1999 års ansökningar om statsbidrag för tunga fordon, kunde inte beviljas bidrag åt mer än ca

37 % av sökande. Detta beror på en årlig underdimensionering av statliga budgetmedel.